

a DUEL
with the
VAMPIRE LORD

PÁRBAJ A VÁMPÍRFEJEDELEMMEL

ELISE KOVA

MÁGIÁVAL EGYESÜLVÉ

a DUEL
with the
VAMPIRE LORD

PÁRBAJ A VÁMPÍRFEJEDELEMMEL

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Elise Kova: *A Duel with the Vampire Lord – Married to Magic Book 3*
First published in 2022 by Silver Wing Press

Fordította
Farkas Veronika

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Marcela Medeiros

ISBN 978-963-636-750-3

Minden jog fenntartva

Copyright © Elise Kova 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Farkas Veronika 2025

Dear Hungarian Reader-

Thank you so much for picking up my book! I hope that you are swept away by the magic and romance within these pages.

Your Author,

A stylized, cursive handwritten signature in black ink, featuring a long horizontal flourish extending to the right.

Tündérek Birodalma

Nyugatvég

Tündekirályság

É

Likinek Birodalma

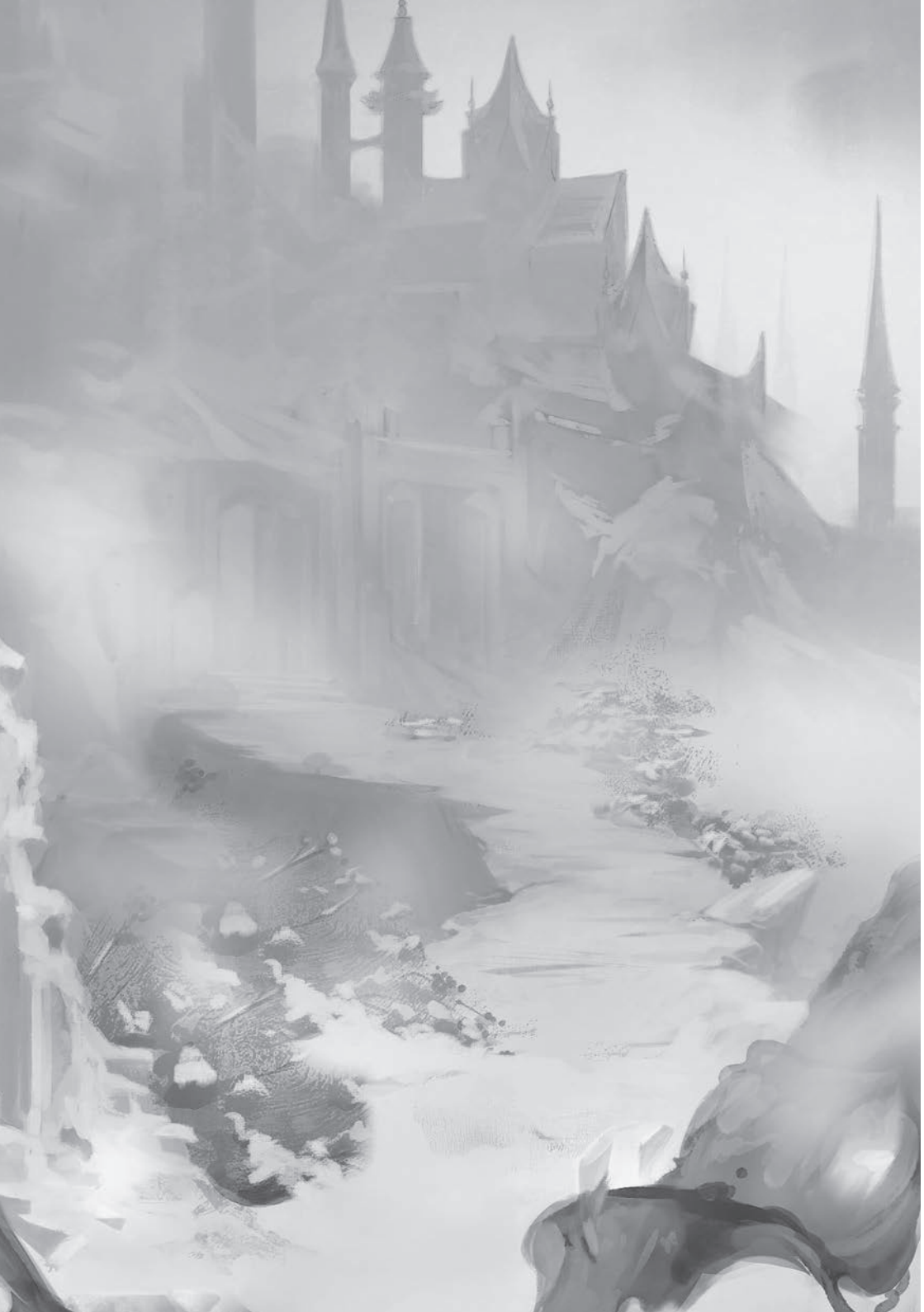
Vámpírok Birodalma

Köztesvidék

Quinnar

*Az összes könyvmolynak,
akik töröket és koronákat
tartanak a könyvespolcukon.*

Egy

– GYERE HOZZÁM FELESÉGÜL, ÉS FAIN KIS KÖLKÖKET CSINÁLOK NEKED! – mondja a fickó szinte az érthetlenségig artikulálatlan hangon.

Összerezenek, és leseprem – Walt? *Waldor?* Még a nevére sem emlékszem... – Hogyishívják kezét a vállamról. Ő nevetve hátratántorodik, és majdnem nekimegy néhány nőnek, akik együtt táncolnak az utcán, és hangosan üvöltik a holdat. Egy szál selyem hálóing van rajtuk, a bőrük vörösen és narancssárgán ragyog a természetellenes holdfényben és a nyitott kovácsműhely fényében.

Ők nyugodtan pöröghetnek és táncolhatnak. Énekelhetnek és sírhatnak. Éppolyan szabadon, mint a ruhájuk combjukat súroló szegélye. Milyen lenne vajon közékük tartozni? *Hogyan viselkednék akkor? Nem is tudom. Engem pont olyan szorosan fogva tartanak a kötelékeim, mint a vastag bőrkötényemet a kapcsai. Be vagyok zárva a saját szűkös kis világomba.*

Hogyishívják ismét felém nyúl.

Rácsapok a kezére.

– Elég legyen! – Ha hozzám ér, a legjobb esetben is megkorbácsolják; az ital megfosztotta a józan ítélőképességétől. Még csak azt sem mondhatja, hogy nem tudja, ki vagyok. Ebben a kis faluban *mindenki* tudja, ki vagyok. Könnyen fel lehet ismerni a cserzett, koromfoltos kezemről. A felhajtott ingujjamról és a hegekkel borított karomról. Az én szerepemet szinte még a vadászokénál is szentebbnek tekintik,

mert én vagyok az, aki el fogja látni őket fegyverrel és pánccal az elkövetkező évek során. Én vagyok az, aki ismeri a kovácsműhely titkait.

Az acél és az ezüst őrzője vagyok.

És ez a fickó pontosan tudja, ahogy Vadászvége összes többi lakója is, hogy az egyetlen férfi, aki hozzám érhet, az lesz, akihez majd a vadászmester hozzáad. Nincs apelláta.

Még akkor sem, ha talán ez lesz az utolsó éjszakánk.

– Valami probléma van?

Amikor utoljára láttam, Drew a kovácsműhely egyik sarkában beszélgetett egy fiatal nővel. De az ikertestvérem és egyben őrzőm fél szemét mindig rajtam tartja. Biztosan kinézett a műhelyből, amikor észrevette, hogy nem tértem vissza időben a fészerből.

– Probléma egy szál se, csak valaki túl sokat ivott – felelem, és megigazítom a kezemben a szenesvödröt. A tüzelőanyag-beszállítónk a mocsarasnál lakik – ő azon kevés laikus közé tartozik, akik engedélyt kaptak arra, hogy átlépjék a Sóvidék határát, és betegyék a lábukat a Vámpírok Birodalmába. Ma este is hozott egy újabb készletet, mielőtt a mulatság elkezdődött. Biztosra veszem, hogy holnap itt alszik valakinél. Még a sima teliholdak idején is ezt szokta csinálni, úgyhogy nem hinném, hogy pont a Vérholdat hagyná ki. Mi nagyon odafigyelünk egymásra a faluban, különösen akkor, amikor támadnak a vámpírok.

A titokzatos és vérszomjas vámpírokról alapvetően három dolgot érdemes tudni:

Az első, hogy emberi vérrel táplálkoznak, és a feketemágiájukat is abból merítik. Emiatt az idők kezdete óta háború dúl a vámpírok és az emberek között. Ha nem létezne az az erőd a maga vastag falaival, ami Vadászvéget is védelmezi, már lerohanták volna az egész világot a vérszomjikkal és halálímádatukkal.

A második az, hogy a vámpíroknak csak egyetlen valódi gyenge pontjuk van: az ezüst. Az összes többi eszköz legfeljebb csak arra jó, hogy lelassítsa őket, vagy kegyes halált biztosítson az áldozataiknak.

Ha egy vámpírt megsebeznek egy ezüstpengével, abba azonnal belehal. Ez az egyetlen fegyverünk ellenük, és ezért tisztelik Vadászvégben az ezüstkovácsokat.

Az utolsó pedig az, hogy a vámpírok elméje kollektív. Azok a szörnyetegek, amelyek minden hónapban megkínoznak minket, gyakorlatilag csak eleven gólemek, akik a fejedelmük akaratának engedelmeskednek. Ha valaki legyőzi a Vámpírfejedelmet, az alattvalói is elfognak esni. De a Vámpírfejedelem a Fakó védelme alatt áll, és ötszáz évente csak egyszer lovagol ki a sötét lovagjaival, hogy a Vérhold éjszakáján támadást indítson, amikor a Fakó legyengül, így nagyobb seregeket indíthat útnak.

Holnap Vérhold lesz, és a vadászok megpróbálják majd megölni őt a fegyvereimmel, hogy megmentsék az emberiséget. Egyetlen éjszaka leforgása alatt minden megváltozhat, akár így, akár úgy, de Vadászvéghatárain túl senki sem fog tudni erről.

A fickó, aki eddig molesztált, most felháborodik.

– Én nem vagyok részeg! Tisztellésre méltó vadász vagyok!

– Alig állsz a lábodon – vágok vissza.

– Elég legyen, Wallice! – *Á, szóval így hívják.* – Nem lenne szabad kettesben maradnod a kovácműhely szüzével – feddi meg Drew.

– Nem is vagyunk kettesben. – Wallice megtántorodik, és csuklik egyet. – Nédda, minden barátunk itt van! – Beveti magát a táncoló nők közé, akik tárt karokkal fogadják, mintha tényleg végig velük táncolt volna.

A keze a következő pillanatban már egy barna hajú nő combján szalad végig, egészen a domború hasáig. A valódi selymen még egy olyan vérbeli gyilkos keze is elegánsnak tűnhet, mint Wallice-é. A finom szövet összegyűrődik az ujjai között, majd amikor a fickó megemeli a nő ruháját, lehull.

Nem tudom elnyomni magamban a kérdést, hogy milyen érzés lenne a selyem helyében lenni. Bizseregni kezd a combom, és egyre jobban felforrósodik a testem közepe. Nem Wallice-ra vágyom, de

nagyon szeretném megtudni, milyen érzés egy férfi érintése. Milyen, ha nem csak az üllőm, a kalapácsom és a faluban betöltött pozícióm miatt van rám szüksége valakinek. Wallace a nő nyakába harap, mint egy vámpír. A nő felnyög, és hátraszegi a fejét, én pedig inkább elindulok a műhely felé, mielőtt elpirulnék. Odabent legalább azt mondhatom, hogy a melegtől vörösödtem ki.

– Nem csinált semmi illetlenséget, ugye? – Drew egy utolsó elítélő pillantást vet Wallace-ra, mielőtt a nyomomba szegődik.

– Azt leszámítva, hogy annyira berúgott, hogy teljesen elment a józan ítélőképessége, semmit. – Én nem vágyom arra, hogy Wallace-t megbüntessék. A vadászok élete eleve elég nehéz, és ez most a hámból való kirúgás, a vakmerő tettek és a kék éjszakája. Ráadásul csak annyit tett, hogy megfogta a vállam. – Szerintem azt se tudja, ki vagyok.

– Elég sokat kellett innia ahhoz, hogy ezt elfelejtse.

– Úgy tűnik, pontosan ezt tette. Te is láttad, hogy viselkedik a nőekkel – pillantok hátra a vállam felett Wallace-ra, aki épp tántorogva távolodik az egyik táncolóval.

– Köszönöm, hogy nem vagy túl szigorú velem, Flor. – A *Flor* a Floriane rövidítése. Csak a bátyám és anyám szólítanak így. – A Vérhold előtti éjszakán már csak így mennek a dolgok.

– Mármint szerinted muszáj az összes vadásznak annyira leinnia magát, hogy az talán még a képességeiket is befolyásolja a holnapi vadászaton? – kérdezem, és felhúrom a szemöldököm. Drew ugyanezt csinálja. Majdnem ugyanolyan magasak vagyunk, és a testalkatunk is hasonló. Egyforma fekete hajunk és szemünk van, amit anyánktól örököltünk. Amikor Drew-t látom, az olyan, mintha a tükörbe néznék, és önmagam férfiasabb változatát látnám.

– Egészen napnyugtáig ápolhatjuk majd a fejünket és a gyomrunkat, és a Vadászelixír is segít majd. Nincs olyan másnaposság, amit az az elixír el ne tudna mulasztani.

– De a holnapi nem egy átlagos vadászat lesz.

– Ezt nálunk senki sem tudja jobban – mondja a bátyám szigorúan.

Inkább vállat vonok, és nem vitatkozom vele tovább. Drew is ejti a témát, és egymás mellett lépünk be a kovácsműhelybe.

A kovácsműhely Vadászvég egyik legnagyobb épülete, ami kicsit elkülönül a többi, egymáshoz tapadó macskaköves épülettől, amelyek úgy sorakoznak egymás mellett, mint a fogak egy vámpír szájában. A többi, nádtetős kunyhóval ellentétben a műhely tetője palából van, akárcsak az erődé. A homlokzatát fa előtető díszíti, ami hívogatóan fogad minket. Maga a kovácskazan a belső tér közepén kapott helyet, körülötte pedig fa munkapadok sorakoznak sugárirányban. Általában szerszámok és pengék hevernek rajtuk, de ma este ételek és kancsók várakoznak a lapjukon.

Ez Vadászvég központja, mert mindenkinek rendszeresen szüksége van kovácsra, és ez az este sem kivétel ezalól.

A sörfőző még korábban hozott egy hordó sört, és helyben meg is csapolta. A földművesek már oda is gyűltek köré, és most a munkájuk gyümölcsét iszogatják. A kalapos meséket sző a gyerekeknek, akik normál esetben már régen ágyban lennének. És mindezek mögött ott dobog Vadászvég szíve – a kovácsmatróna, Vadászvég pajzsa. Az anyám.

Anyám kalapácsa ütemesen emelkedik és süllyed. Sötét haja kiszabadult a tarkóján összefogott, szoros kontyából, és az arcához tapad a verejtéktől. Mi a Vérhold előtti estén is keményen dolgozunk, mert még sok dolgunk van.

– Egyébként kivel beszélgettél az előbb? – kérdezem Drew-től, miközben átfurakodunk a pletykálkodó öregek egyik csoportján.

– Mikor?

– Az előbb. Ott. – A műhely sarka felé mutatok. Bárki volt is az az ifjú hölgy, nem várta meg, hogy Drew visszamenjen.

– Olyan sok emberrel beszélgettem ma este, hogy ennél konkrétabb leírásra lenne szükségem. – Nyilvánvaló számomra, hogy Drew pontosan tudja, kiről beszélek, csak megjátssza magát.

– Rendben, akkor őrizgesd csak a titkaidat. De ha én láttam őt, akkor Anya is látta, és biztosíthatlak arról, hogy az ő kérdései elől nem tudsz majd ilyen könnyen kibújni.

– Csak egy nő a sok közül, semmi komoly – feleli, és megdörzsöli a nyakát.

– Anya nagyon ki fog osztani, ha továbbra is űzöd ezeket a „nem komoly” dolgokat a falu összes nőjével. – Leteszem a vödöröt a kazán mellé, és belelapátolok egy kis faszenet, majd a fűjtatóhoz lépek, hogy kiéljem rajta a frusztrációm. Drew azzal érintkezhet, táncolhat és hetyeghet, akivel csak akar. Én viszont... Rántok egy nagyot a fűjtatón.

Anyám elismerő pillantást vet rám, majd azonnal folytatja a beszélgetést a cserzővargával. Biztosan valami fontos dologról társalognak, mert Anya elég komor arcot vág. Lehet, hogy valami nem volt rendben az utolsó szállítmány bőrrel, amit elküldtünk a vadászoknak holnapra? Azonnal megpróbálok visszaemlékezni minden egyes kapocsra és csatra, amit én készítettem, az összes vállpántra és tűre. Lehet, hogy véletlenül lyukat kalapáltam valahol a fémbe, és észre sem vettem...?

– Még senki sem panaszkodott rám, akivel dolgom volt – mondja Drew a vállát vonogatva. – Előbb-utóbb úgyis megállapodom valaki mellett, amikor úgy érzem, eljött az ideje.

– Elég jó lehet, ha az ember eldöntheti, mikor akar megházasodni, vagy csak semmi komolyat nem csinálni valakivel – morgom magamban. Lehet, hogy mások előtt jó képet vágok a Vadászvégben betöltött szerepemhez. De Drew az egyetlen ember, aki előtt nem kell megjátszanom magam.

– Nem kellett volna így fogalmaznom. Ne haragudj, Flor.

Megrázom a fejem, és felsóhajtok, miközben igyekszem ellazítani a vállam.

– De hát így van.

– Lehet, hogy már nem sokáig lesz így.

Egy pillanatra megáll a szívem.

– Ezt meg hogy érted?

– Majd később elmondom.

– De...

– A megszokott időben.

– Ma éjszaka semmi sem megy majd a megszokott módon – sziszegem. Időközben suttogássá halkult a hangunk. Nem tudom elhinni, hogy Drew képes ennyi ember hallótávolságán belül szóba hozni az éjfélt edzésünket. – Nézd, milyen sokan vannak itt! Nem lesz alkalomunk...

De nem tudom befejezni, mert ráéjszmelek, Drew miért olyan biztos abban, hogy pár pillanatra kettesben tudunk majd maradni.

A kovácsműhely elnémul. Még anyám kalapácsa is elhallgat, amikor leteszi azt az üllőre, és a szinte fehéren izzó szénbe dugja a vasat, amin dolgozott. Az összes szempár az ajtóban álló alakra szegeződik, ami élesen kirajzolódik a baljósan izzó hold rózsaszín fényében.

Ez a göcsörtös, félelmetes férfi Davos, a vadászmester, vagyis az, aki nélkül a világunk már elveszett volna.

Az öltözéke a legfinomabb bársonyból készült. Ezt a ritka szövetet kizárólag a vadászmesternek tartják fenn, mivel csak a falu határain kívül lehet beszerezni.

A keze egy sétatálca markolatára fonódik, amit egy ezüst hollófej díszít – pontosan olyan, mint az a hatalmas madár, ami a vállán ül. A holló látványától a hideg futkározik a hátamon.

A vadászmester fekete szeme – így nevezik a falubeliek a madarat. Van egy igazi neve is, amit Drew egyszer el is mondott nekem, de azonnal el is felejtettem. A neve ugyanolyan zavarba ejtőnek tűnt, mint a tekintete. De hozzá illő név volt, ami éles rikoltásokra és kövön csikorgó karmok hangjára emlékeztetett.

Az ősi legendák szerint a vár megépítése óta, tehát több ezer éve az összes vadászmesternek volt hollója. Amikor egy vadászmester meghal, a holló felrepül az égbe. Utána, amikor eljön az ideje, hogy új

vadász mestert válasszanak, megint leszáll egy holló, és ráül a vállára. Egyesek szerint a kovácsműhely első köveinek lerakása óta az összes vadász mester ugyanazzal a hollóval járt. Drew szerint annyira tisztelik az erődben a hollót, hogy általában ő választja ki a következő vadász mestert az erre alkalmas jelöltek közül. A falu többi lakója még ennél is merészebb feltételezésekkel él: ők úgy gondolják, hogy a madár valójában egy ősi isten állat alakjában, aki megvédi Vadászvéget a vámpírok gonoszágától.

Ha ez igaz, akkor az az ősi isten nem végzi túl jól a dolgát. Mert bár maga a Vámpírfejedelem nem tud átjönni a Fakón, azért minden teliholdkor ránk uszítja a szörnyetegeit, emlékeztetve minket arra, hogy ő még mindig ott van, és kivárja az idejét. És a legendák szerint az esetleges ősi isten a közelgő Vérholdat sem tudja megakadályozni.

– Üdvözltem, Vadászvég! – szólal meg Davos a maga megszokott egykedvűségével.

– Vezess és őrizd minket! – válaszolják a teremben egy emberként.

– Úgy tűnik, a ma esti multság nagyon élvezetes lehetett – mosolyodik el Davos. Azt hiszem, szándékai szerint atyáskodó arcot akar vágni, de nekem mindig rosszindulatúnak tűnik. Van valami a szemében, amit mélyen nyugtalanítónak tartok. És Drew érti, hogy miért gondolom így: „Davost az ellenségeink vérében keresztelték meg. Ez az ember több vámpírt látott, és több rokonát látta megszületni és meghalni, mint bármelyikünk.”

Pedig Vadászvégen senki számára nem idegen a vérontás. A halál erre az isten háta mögötti helyre jár nyaralni.

– De az éjszaka lassan véget ér – folytatja Davos. – És most össze kell toboroznom a vadászaimat.

Bizonyos férfiak és nők lassan, mintegy transzban kiválnak a tömegből. Ők a vadászok, akiken látható és láthatatlan hegek tanúskodnak a véráldozataikról. Legszívesebben megfognám Drew kezét, és megkérdezném tőle, biztos-e abban, hogy később vissza tud szökni. Nem bírnám elviselni a gondolatot, hogy holnap este anélkül induljon el,

hogy még egyszer beszélhetnék vele négyszemközt. Noha még azt sem tudom, mit akarok neki mondani.

Mit mond az ember annak, aki másnap elindul a biztos halálba?

Mi olyat mondhatnék neki, amit még nem tud? Milyen szavakkal fejezhetném ki magam? Mindig is Drew volt az okos és az ékesszóló kettőnk közül. Én semmihez sem értek a kalapácsforgatáson kívül.

De el fogom engedni.

Nincs más választásom.

Drew-nak megvan a maga szerepe, és nekem is az enyém. Ezeket még a születésünk előtt ruházták ránk, kizárólag a családnevünk és a nemünk alapján. Bármennyire reménykedünk, álmodozunk vagy dühöngünk, egyikünk sem térhet le az előttünk álló útról.

– Szükséged van még bármire a kovácműhelyből? – kérdezi Anya Davostól.

– Nincs. Már így is többet tettél az elvárhatónál azért, hogy megvédj Vadászvéget. A fegyvereid, a megerősített falak és a bőrpáncélok nélkül elég szálnalmas körülmények között indulnának el a vadászaink a Vérhold alatt – válaszolja Davos, miközben a vadászok odagyűlnek köré.

– A családjunk megtiszteltetésnek tekinti, hogy felkészítheti a vadászokat és a falut a vadászatokra, különösen erre. – Anya szomorú mosollyal pillant Drew-ra. Gyakran megjelenik az arcán ez a kifejezés, amely egyszerre árulkodik büszkeségről és aggodalomról, félelelről és örömről. Annak ellenére, hogy mindig is tudtuk, hogy Drew-nak az a sorsa, hogy vadász legyen, ahogy az enyém is az, hogy a kovácműhelyben dolgozzam, egyikünk sem várta örömmel, hogy elinduljon ezen az úton. A vadászat nem a hosszú élet garanciája. De pontosan tudtuk, miért kell Drew-nak elhagynia az otthonát, és beköltöznie az erődbe. Megértettük.

A Runil családban már csak így mennek a dolgok: a legidősebb lány a kovácműhely szüze, a legidősebb fiú pedig bevonul az erődbe. Vadászvégben az összes családnak megvan a maga öröksége és sze-

repe. Csak akkor tartható fenn a biztonság, ha mindenki a helyén van. Ezt a fogadalmat tettük, és ezt az áldozatot vállaltuk. Így apánk halála után csak idő kérdése volt, hogy Drew átvegye a helyét a társadalomban.

Attól a pillanattól kezdve anyámmal hónapról hónapra attól rettegtünk, hogy Davos megérkezik, és bejelenti, hogy a vámpírok a családkunk egy újabb tagját elragadták. Azonban csodával határos módon Drew minden hónapban visszatért. Talán ez a hónap sem lesz más, mint a többi, még a Vérhold ellenére sem. Tudom, hogy ez naiv remény, de Vadászvégben minden remény naivitás.

– És ha már a családokat ért megtiszteltetésekről van szó...
– Davos elhallgat, és rám vándorol a tekintete. A szeme fényesen csillog, amitől gyomorsav szökik a torkomba. – A holnap esti vadászat után még több okunk lesz az ünneplésre. Itt az ideje, hogy biztosítsuk a kovácműhely szüzének jövőjét, azt, hogy a kazánja egy újabb nemzedéken át forró maradjon.

– Én azt fogom tenni, amire a vadászmester utasít. – Leszegem az államot, és olyan kifejezéstelen arcot vágok, mint azok a maszkok, amiket a vadászok viselnek, amikor a Fakó mocsarasába indulnak.

– Jövő héten zúgjanak fel az esküvői harangok! – Davos a botjával koppant egyet a padlón, hogy nyomatékot adjon a szavainak. Drew nagyon igyekszik nem fintorogni. Azt hiszem, ő még nálam is jobban gyűlöli ezt a témát.

El tudom képzelni, mit fog később nekem mondani: *Hogy merészel Davos úgy beszélni rólad az egész falu előtt, mintha ott se lennél? Hogy merészezi azt mondani, hogy kiházasít, mintha pároztatni vinne egy értékes kancát?* De az én sorsom eddig sem volt titok.

A kovácműhely összes szüze férjhez megy még húszéves kora előtt. Ez már csak így megy, ez a hagyomány, erre van szükség, mivel bármelyikünk élete bármelyik teliholdkor véget érhet. Valószínűleg még az év leforgása előtt meg fogom szülni az első gyermekemet, és ettől a gondolattól még a kazán mellett állva is kiráz a hideg.

A házasulandó korban lévő férfi vadászok izgatottan duruzsolnak. Kíváncsian méregetnek. Ösztönösen felkapok egy kalapácsot az állóról, és a kezem ügyében tartom.

Lehet, hogy a kovácsműhely szüze vagyok, de nem egy törékeny virágszál. Olyan jeges vagyok, mint az ezüst. Olyan erős, mint az acél. A sorsom előtt meghajlok ugyan, de egyetlen férfi előtt sem leszek hajlandó ugyanerre.